

at konstatere vor Neutralitet, at vi gjorde den Modstand, vi kunde. Men hvis vi ogsaa opnaaede Enighed i denne Betragtning, vilde der dog alligevel blive noget tilbage, hvorom vi ikke ere enige. Medens vi gerne paa den ene Side kunne enes om, at det er begrænset, hvad vi kunne anvende paa vort Forsvar, og at vi maa se at blive enige, baade med Hensyn til den personelle og finansielle Byrde, om at fastsætte en Grænse for, hvad vi eyne at paalægge os selv baade i den ene og anden Retning, er der paa den anden Side i hvert Fald et, jeg tror, der staar tilbage, nemlig dette, at den Ordning, der fastsættes inden for disse Grænser, maa have Karakteren af en vis Helhed, saaledes at vi ikke skabe et Forsvarsvæsen, der efter vore Eyner vel kan være saa fuldkomment, som vi kunne gøre det i visse Retninger, medens det i en ganske enkelt Retning mangler noget saa væsentligt, at det hele bliver ret virksomt, hvis det alvorlige Øjeblik kommer. Her kommer jeg da til et Punkt, som jeg ikke kan undlade i al Almindelighed at betegne nærmere, og som har været gentaget for os flere Gange, nemlig dette, at der f. Eks. ikke bør mangle i alt for høj Grad Ammunition til Skytset, til Geværer osv., som skal bruges, naar den Dag kommer, da Forsvaret skal vise sin Eyne til at forsvare Landet. Dersom der paa et saadant enkelt Punkt er saa betydelige Mangler til Stede, at Forsvaret i det hele vilde lide derunder, ere vi ved noget, hvorom vi ganske sikkert ikke ere enige, og det er et af de Punkter, hvor jeg mener, at Flertallet gør sig skyldig i den største Fejl ved ikke at bevilge det tilstrækkelige. Der kan være flere andre saadanne Enkeltheder, men jeg har kun eksempelvis her villet nævne dette. Naar den ærede Ordfører i sin almindelige Omtale af Forsvarets nuværende Ordning forsvarede sit Standpunkt med, at han og hans Meningsfæller vilde holde sig de bestaaende Love efterrettelige og give, hvad disse krævede, har jeg ogsaa i den Henseende nogen Tviyl om, hvorvidt de naa Maalet, naar de paa enkelte Omraader som det, jeg eksempelvis nævned, ikke bevilge det tilstrækkelige. Hvad Fremtiden angaar udtalte dernæst den ærede Ordfører som sin Formening, at han skønnede, at vort Forsvar kunde ordnes, som han udtrykte sig, med mindre Penge, end det koster nu. Jeg skal i den Henseende for Øjeblikket ikke udtale nogen modsat Mening. Jeg har selv personlig udtalt en saadan Anskuelse tidligere, og i hvert Fald,

sammenlignet med de Udgifter, som vi vedtog forud for det Tidspunkt, da jeg fremkom med disse Udtalelser, tillader jeg mig at være af den Formening, at det burde alvorlig overvejes — og dertil burde vi fra alle Sider se at blive stærke nok — om det ikke var muligt, at vi, hvad Forsvarsvæsenet angaar, kunde faa lidt mere fast Grund under Fødderne, end vi nu have. Naar endvidere den ærede Ordfører anklagede Krigsministeren for, at han kom med sine Forslag Gang efter Gang, uagtet de vare forkastede her i Tinget, kan jeg i al Almindelighed ikke være enig med ham, om jeg end ikke kan tilbageholde, at jeg i ganske enkelte Tilfælde tror, at det vilde være rigtigt, at saadanne Forslag ikke bleve gentagne fra Ministerens Side, naar de én Gang ere forkastede. Dette gælder eksempelvis Forslaget om Tilskuddet til Præsten ved Kronborg, og der kan være ganske enkelte lignende Tilfælde. Men naar den ærede Ordfører vil gøre sin Anklage mod Krigsministeren til en almindelig Anklage, kan jeg som sagt ikke være enig med ham. For atter her at nævne et Eksempel, skal jeg henvise til Forslagene under Nr. 123 og 125 paa Ændringsforslagslisten, det ene vedrørende Projektiler, Brandrør m. m., det andet Tøjhus- og Laboratorieudgifter. Det er ganske rigtigt, at her kommer Krigsbestyrelsen igen hvert Aar; men dette kan ikke bebrejdes den meget ærede Krigsbestyrelse. Jeg har den Opfattelse, at disse Poster ere for lave, idet man ikke kan vedligeholde den Ammunitionsbeholdning, der er til Stede, naar Øvelserne skulle foretages i det rette Omfang, med den Bevilling, der gives. De Oplysninger, der meddeles os, godtgøre efter min Opfattelse dette, og derfor anser jeg det for rigtigt, og jeg mener, det ligefrem er Krigsbestyrelsens Pligt i disse Tilfælde at gentage sine Forslag. Naar endelig den ærede Ordfører i sine almindelige Udtalelser omtalte den saa meget bekendte Rørdamske Affære, kan jeg ikke undlade at omtale, at jeg i væsentlige Henseender er enig med ham i flere af de Opfattelser, han lagde for Dagen. Jeg vil udtale, at naar en forhenværende højtstaaende Officer udtaler sig om Landets Love og den militære Ære paa den Maade, han har gjort, er det noget, der kun kan være til Skade for vort Forsvarsvæsen; men naar saa den ærede Ordfører gik saa vidt, at han brugte adskillige stærke Udtryk om den Forskel i Opfattelsen, der er inden for Hæren og i Befolkningen i meget væsentlige Henseender, saa skal jeg uden dog i dette Øjeblik